

Het eerste echte schip

De keuken was veilig. Voor nu. Kapitein Snorhaar had zich teruggetrokken op de vensterbank, zijn staart zwiepte nog dreigend heen en weer. Bear kneep zijn oog samen en bromde .

“Dit was een waarschuwing. De zee zit vol vijanden, scheepsjongen. We hebben een schip nodig.”

Oliver keek hem verbaasd aan. “Een schip? Hier, in huis?”

“Een kapitein zonder schip is als een koekjestrommel zonder koekjes,” zei Bear ernstig.

“Zielig en leeg.”

Bear begon rond te struinen. Eerst bij de keukenstoelen. Hij klopte op de rugleuning, tikte tegen de poten en knikte tevreden.

*Dit wordt het: onze **Stoere Stoel** ! Sterk hout, hoge mast , ruimte voor één kapitein en..één ongelukkige scheepsjongen.”*

“Dat is toch gewoon een stoel,” protesteerde Oliver.

“Niet zomaar een stoel! Kijk goed : de poten zijn masten en kraken als onweer, de zitting is het dek, en de rugleuning die gromd als de zee—” hij sprong er bovenop, armen wijd—“ is mijn boegspriet!”

De stoel kraakte gevaarlijk.

*“**AHRRR!** Vaarwel, vaste wal! We kiezen het ruime sop!”*

*Hij leunde voorover, de stoel wiebelde, en **BAM** -, hij rolde eraf, recht in een stapel keukendoeken.*

“Misschien toch iets groters? stelde Oliver voor.

Bear’s oog viel op de wasmand. Zijn vacht ging rechtovereind staan van enthousiasme.

*“De **Wasmand Express!** Kijk naar die ronde buik, perfect voor de zwaarste stormen. En die gaten in de zijkant? Dat zijn kanonspoorren!”*

“Het zijn luchtgaatjes,” zuchtte Oliver.

Maar Bear hoorde Oliver niet. Hij tilde het deksel op alsof het een luik was en sprong erin. Alleen zijn piratenhoed stak nog boven de rand uit.

*“**ARRR!** We hebben een schip, scheepsjongen! Breng de zeilen!”*

“Welke zeilen?” vroeg Oliver.

Bear wees trots naar de drooglijn. Daar hingen onderbroeken te wiegen in de tocht.

“Zie je wel? Perfecte zeilen!”

*Nog voor Oliver iets kon zeggen, maakte Bear een luid **WOOOOSH** geluid en wiebelde met de mand alsof hij door hoge golven voer.*

“Storm op zee! Alle hens aan dek?” riep hij.

“Alle hens? Jij bent de enige hen,” zei Oliver.

“Dan moet jij roeien!” commandeerde Bear, en hij duwde een houten lepel in Oliver’s hand.

Oliver zuchtte diep, maar ergens moest hij hierom lachen. Bear had gelijk: met een schip, hoe wiebelig of belachelijk ook, voelde het avontuur pas écht.

Bear hief zijn denkbeeldige zwaard en brulde.

“Op volle kracht vooruit! De Wasmand Express vaart uit! En onze eerste bestemming is.. de schat van Opa Coala Bear.

Zijn woorden echoden door de keuken. En hoewel het schip slechts een plastic mand was, voelde het heel even alsof we echt de zee opvoeren.

DE GEVREESDE
STOERE STOEL

Lang, lang geleden stond er diep in de kajuit van een oud piratenschip een stoel. Geen gewone stoel, maar een **STOERE STOEL**, gemaakt van het hout van een schip dat ooit door de storm zelf was verslonden. Zijn poten kraakten als onweer, zijn rugleuning gromde als de zee, en in het donker..gloeiden zijn ogen.

Piraat na piraat nam plaats op de stoel om zijn buit te tellen. Maar wie te lang bleef zitten, hoorde een laag gegrom vanonder het hout. **KRrrraak..GRr..** De stoel begon te wiebelen' en voor ze het wisten -hup-verdwenen de piraten in zijn donkere, houten buik. Niemand wist waar ze heen gingen, alleen dat ze nooit meer terugkwamen.

Sommigen zeggen dat de **Stoere Stoel** leeft van **STOERE PRAATJES**, elke piraat die opschept verdwijnt erin. Anderen fluisteren dat hij luistert naar leugens en lacht in stilte.

Tot op de dag van vandaag staat hij ergens, diep verscholen.. stil..wachtend. Als je goed luistert, hoor je hem misschien. Dan kun je in het kraken van zijn hout stemmen horen van piraten die dachten dat ze stoerder waren dan hij.

Dus..als je ooit in de **Stoere Stoel** gaat zitten..vertel geen stoere verhalen. Fluister zacht. En..blijf niet te lang zitten.